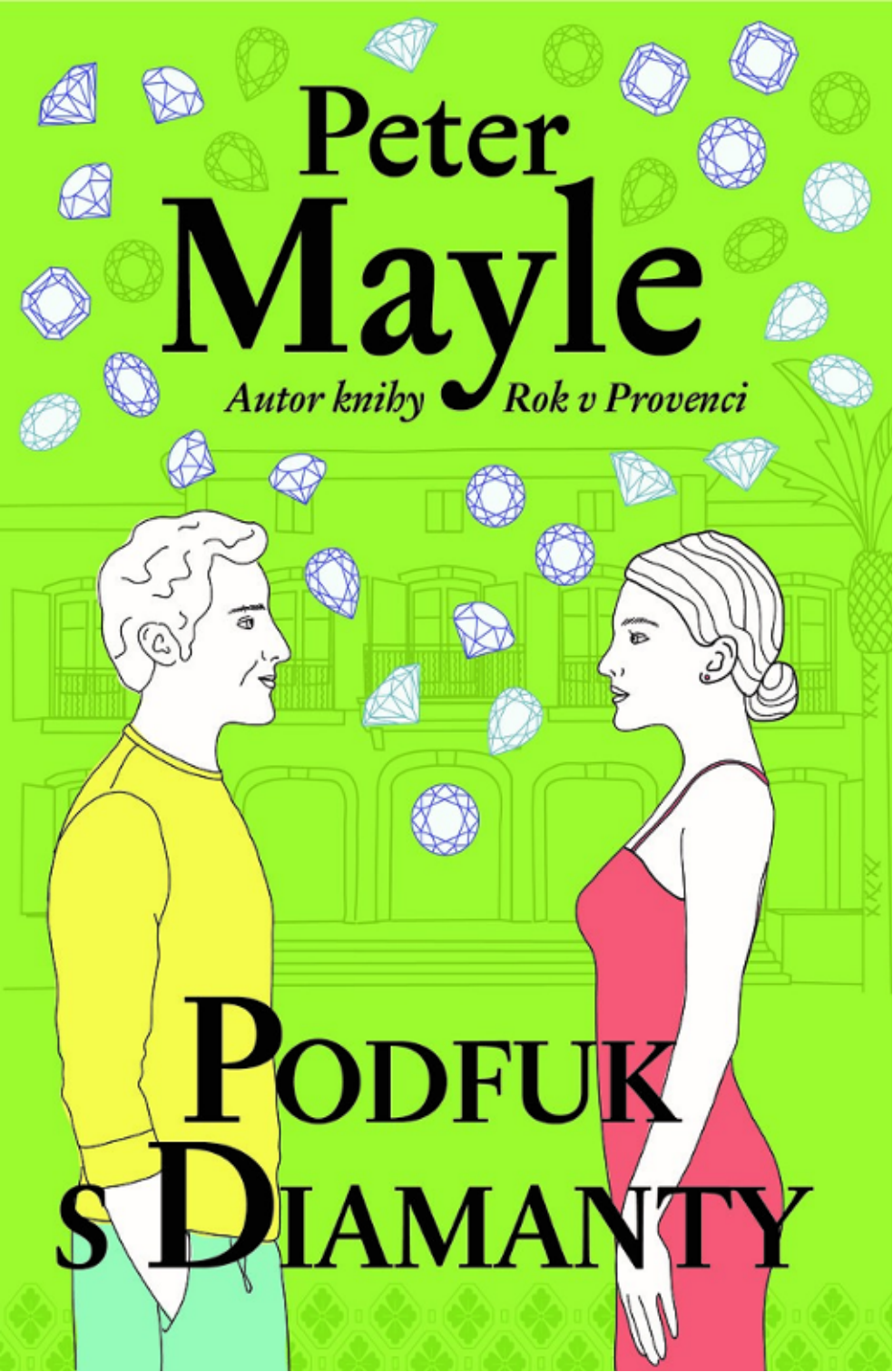

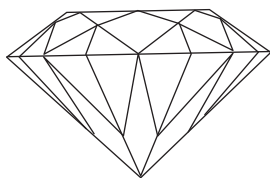
Peter Mayle

Autor knihy Rok v Provinci

PODFUK S DIAMANTY

Peter
Mayle

PODFUK
S DIAMANTY

Peter Mayle

PODFUK S DIAMANTY

Czech edition Argo © 2016

Copyright © 2015 Escargot Productions Ltd

Translation © Paul Millar, 2016

ISBN 978-80-257-1873-5 (váz.)

ISBN 978-80-257-1902-2 (e-kniha)

Čím to, že špatné zprávy nejčastěji přicházejí v pondělí ráno?

Telefon zazvonil v šest ráno místního času a vzbudil zpěčující se Elenu Moralesovou z příjemného a hlubokého spánku. Ozval se její šéf, Frank Knox, zakladatel a generální manažer pojišťovny Knox Insurance. Zněl zřetelně napjatě. Máme pěkný problém, řekl, a spěchá to. Takže se Elena navzdory husté ranní dopravě v Los Angeles objevila v kanceláři už o půl osmé.

Frank nebyl ve své obvyklé dobré míře. „Předpokládám, že tady o tom jsi už něco četla,“ řekl a otevřel slohu s výstřižky z novin, kterou měl před sebou. „Ty krádeže klenotů v jižní Francii jsou rok od roku horší a horší. A teď z toho máme problém i my. Zhruba před dvěma hodinami mi volali z naší pařížské pobočky. Jedné z našich klientek, madame Castellaciové, se z jejich domu v Nice právě ztratila hrst diamantů. Je z toho hysterická a naše pařížská pobočka zrovna obdržela požadavek na náhradu škody zhruba ve výši státního dluhu.“ Odmlčel se a napil se kávy.

„Kolik to dělá?“ zeptala se Elena.

Knox pozdvihl obočí a potřásl hlavou. „Určitou část rizika jsme v pojišťovací smlouvě hned zpočátku omezili, jak to jen bylo možné, ale i tak nás to zraní.“ Nadechl se. „Bude to sedmimístná číslovka. Tak dva miliony, možná tři.“

„A nedá se to zpochybnit? Co tomu říká policie?“

Knox pokrčil rameny. „Nic moc. Podle toho, co říkají, vypadá to na profesionální akci — žádné otisky, ani stopa, ani nic.“

„Co na to říkají naši v Paříži?“

„Pomóóóc!“

Knox se v křesle opřel dozadu. Takhle sklíčeného jej Elena dosud neviděla. Měl v plánu odejít během několika měsíců do penze a po pětatřiceti letech tvrdé práce se oddávat zabezpečenému odpočinku. A teď tohle. I přes peníze za ta léta našetřené to byla rána.

„Takže co po mně chceš, Charlie?“

„Chtěl bych, aby ses vydala do Paříže, do naší kanceláře, a probrala s nimi všechno, co o tom vědí,“ odvětil Charlie a povzdychl si. „Načež bych rád, aby ses vydala do Nice a vyzpovídala klienta.“ Pozdvihl ruku dlaní vpřed. „Vím, vím. Všechno tohle už policie udělala, ale stane se, že občas něco přehlédnou. Nějakou maličkost. Možná to zní jako výstřel do tmy, ale je to asi tak vše, co můžeme udělat.“ Posunul složku s výstřižky směrem k ní. „Tady — něco do letadla na čtení. A mnoho štěstí.“

Elena začala balit se smíšenými pocity. Normálně by byla nadšená, že si opět může zajet do Francie. Ale tahle návštěva bůhvíjaké radovánky neslibovala. Kolegové v pařížské pobočce budou duchem nepřítomní a poplašení, a pokud madame Castellaciová z Nice bude stejná jako někteří z Knoxových klientů, tak bude nepříjemná a podezřívavá. Nebylo to poprvé, co si Elena uvědomila jistou ironii pojišťovacího podnikání. Teoreticky jde o vzájemně výhodný obchod. V praxi však to bývá vztah založený na vzájemné nedůvěře. Už dávno viděla všechno: podvody, šizuňky i zcela neskrytou nepoctivost.

Pokusila se zavřít kufr. Jako obvykle v něm měla více, než bylo třeba. Jako obvykle si na něj musela sednout, aby mohla zavřít zámky. Podívala se na hodinky: do příjezdu taxíku na letiště jí zbývalo nějakých deset minut. Rozhodla se zavolat Samovi, už po několik let svému partnerovi, a to nejen v lásce, ale i v mnoha dobrodružstvích. Sam byl právě na Jamajce, kde „vyšetřoval“ cosi pro Nathana, známého z mládí, v jehož podnikání — pašování kubánských doutníků přes Jamajku do

Spojených států — se vyskytly určité mírné potíže s místními vyděrači.

„Same? Můžeš mluvit?“

„S tebou vždycky, lásko.“ I hlas mu zní opáleně, pomyslela si.

„Poslyš — máme problém v kanceláři. Musím narychlo do Paříže, a to už dnes odpoledne. A pak do Nice. Jde o klienta, který uplatňuje pojistku za ukradené diamanty, a Frank po mně chce, abych se na to podívala.“

„Mám přijet? Tady to mám v podstatě vyřešené. Ještě tak den dva kroucení rukou a lezení do zadku a je to. A setkáme se v Marseille. Zavolám Francisovi, aby nás čekal.“ Jejich starý kamarád Francis Reboul je už léta štědře hostil, a vypadal vždycky potěšeně, když se objevili.

„To by bylo prima. Panebože, mám té pojišťovny plné zuby.“

Sam se na vteřinku odmlčel. „Tak už toho nech. Pošli mě do práce a dej si pohov.“

Příjezd taxíku zamezil Eleně v rozvíjení lákové myšlenky. „Musím jít. Zavolám ti z Paříže.“

K rozhovoru se v myšlenkách vrátila během jízdy v taxíku. Myslel to Sam vážně? Nebyla si nikdy jistá, kdy co myslí vážně a kdy ne. Chtěl po ní, aby s ním jela na Jamajku, ale kvůli práci to nešlo, a oba z toho byli zklamaní. Jednoho dne, a to brzo, si musíme život zařídit jinak. Život zcela nový. Podle Air France měla na úvahy deset hodin a čtyřicet pět minut, než přistanou v Paříži.

Určitou útechou jí bylo to, že letěla první třídou. Pohodlná kabina a sklenice vychlazeného chablis jí pozvedly náladu natolik, že se dala do domácích úkolů a začetla se do složky s výstřižky, kterou jí Frank Knox dal na cestu.

Krádeže tam byly seřazeny v chronologickém pořádku, rokem 2002 počínaje, a to s poměrně skromným výtěžkem loupeže klenotnictví v Cannes, v hodnotě nějakých tří milionů eur. Pak v roce 2005 za dva miliony z klenotnictví v Saint-Tropez.

V roce 2009 za patnáct milionů u Cartiera v Cannes. V roce 2010 za sedm milionů z velkoobchodu poblíž Marseille. V roce 2013 za milion z bezpečnostní schránky v hotelovém pokoji v Cannes, poté náhrdelník za dva miliony během společenského večírku u příležitosti filmového festivalu tamtéž a — vrchol toho všeho — za sto tři milionů z výstavy „Mimořádné diamanty“ opět v Cannes. Elena s údivem zavrtěla hlavou a odložila složku. Všechny tyhle peníze za úlomky čehosi, co v jednom z článků autor popsal coby metastabilní alotropy uhlíku.

K velké Samově úlevě se Elenin vkus, co se šperků týkalo, omezil na mexické stříbro a staré zlato. Viděla totiž příliš mnoho diamantových náhrdelníků na lalokovitých šijích obstarožních lvic salonů, což ji z možné závisti navždy vyléčilo. Jak řekla Samovi, dala by přednost tomu podobné peníze investovat do něčeho praktičtějšího, jako je komfortní byt v Paříži včetně automobilu značky Bentley v garáži. Nebo do toho domu, který posledně viděli v Marseille. Ukázal jim ho známý Francise Reboula: nevelký, postavený v roce 1920, hnízdicí na skalnatém výběžku. Okamžitě se do něj zamilovali. Nerušený výhled na Středozemní moře stačil sám o sobě, ale byly zde další přitažlivé vlastnosti. Jednou z nich byla sice krátká, ale malebná procházka směrem k Reboulovu domu Le Pharo a ještě kratší procházka směrem k restauraci Le Petit Nice, jejíž tři hvězdičky od Michelina znamenaly, že to byla ta nejžádanější restaurace v celé Marseille.

Jak se vyjádřil Sam, cena, za niž byl onen dům ke koupi, by vehnala slzy do očí i miliardáři. Nicméně se rozhodli, že bude jejich, ať to stojí, co to stojí. Sam vybral ze svých, jak to nazval, korupčních fondů, co se dalo, Elena prodala všechny akcie a dali se do vyjednávání na dálku, po trase Los Angeles — právník vlastníka v Marseille. A vyjednávalo se. A vyjednávalo. A vyjednávalo. Problém byl v tom, že majitelka, pětasedmdesátiletá vdova z Paříže, považovala za nutné projednat souhlas k prodeji s celou rozvětvenou rodinou. Bylo to třeba projednat

s dětmi. Bylo třeba uvážit vnoučata. A dokonce by si mohli, podle francouzského práva, i bratřenci a sestřenice klást určité nároky na provizi z prodeje, což nelze ignorovat. Návrhy a protinávrhy putovaly sem a tam mezi všemi členy rozvětvené rodiny, až to Elena i Sam málem vzdali.

Papřsek naděje zasvitl právě před týdnem, a to ve formě dopisu od advokáta majitelky. Bylo nasnadě, že by se s prodejem dalo pohnout ihned, jakmile advokát obdrží od rodiny písemné vyjádření, na něž čeká: že totiž prodej nebude mít za následek žádné právní komplikace. Sam tuto zprávu zavolal Reboulvi a Reboul se uvolil k tomu, že onoho advokáta zkontaktuje a pokusí se s věcí pohnout. Což bylo tam, kde v tuto chvíli vše vázlo, sice slibné, ale nedořešené.

Úvahy o domu přeskočily na úvahy o budoucnosti. Dům v Marseille, jakkoliv idylický, nebyl moc k užitku někomu, kdo uvázl v kanceláři v Los Angeles. Elena často uvažovala o tom, jak dlouho to ještě v tomhle zaměstnání vydrží, byť i za velmi dobrý plat. Za poslední dva roky toho chtěla nechat už několikrát a držela ji tam jen věrnost k Franku Knoxovi. Ale teď, když i on odchází na penzi, odešla by bez výčitek svědomí. Ano, řekla si, Frankův odchod byl jednoznačně signálem, jaký potřebovala. Zavřela oči a uložila se na svém křesle s hlavou plnou myšlenek na život se Středozemním mořem v sousedství.

Ariana Duplessisová, ředitelka pařížské pobočky Knoxovy pojišťovny, očekávala Elenu v recepci s tváří zachmuřenou a uštědřila jí do vzduchu nad každou tvář letmý polibek.

„Moc hodná, že jsi tu tak rychle. Pojďme — ostatní na nás čekají v zasedačce,“ a vedla Elenu chodbou dozadu.

Elena šla za Arianou a studovala její štíhlou postavu, husté černé a módně zastřižené vlasy, dlouhou šálu z béžového hedvábí kolem ramen, tmavošedý flanelový kostýmek a vysoké podpatky. S obchody to není nejrůžovější, pomyslela si Elena, ale vzhledem k tomu, že jsme ve Francii, dokonalá elegance se musí zachovat. Povzdychla si. Jednání bude zřejmě dlouhé a deprimující.

U stolu seděli tři vážně se tvářící muži se stohy listin před sebou.

„OK,“ oslovila je Elena. „Napřed ty špatné zprávy.“

A ty se dostavily. Pan Castellaci vždy platil pojistné prémie do puntíku, a jakákoliv naděje na to, že by tohle mohlo anulovat jeho nároky, tu nebyla. Podle místopřísežného prohlášení než odešli z domu, zachovali veškerá bezpečnostní opatření. Poplachové zařízení bylo aktivní, venkovní dveře na dvojitý zámek, okenice byly zavřeny. Nebylo známek, že by někdo vestavěný trezor vypáčil, a olejomalba skrývajících trezor byla na svém místě.

„Pokud je to vše pravda, jsou dobře krytí,“ řekla Elena. „Co na to říká policie?“

Madame Duplessisová pokrčila rameny. „Nic. Žádné otisky prstů, žádné stopy. A, *hélas*, zloděj tam zapomněl nechat navštívenku.“

Zbytek odpoledne strávili zkoumáním pojišťovací smlouvy, rádek po rádku, a snažili se najít jakoukoliv skulinku, která by se dala uplatnit u soudu. Ale konečně musela Elena uznat, že jsou v koncích.

Madame Duplessisová ji vyprovodila k výtahu. „Moc dobře to nevypadá, co?“

Elena zavrtěla hlavou. „Pokud se nám nepodaří zjistit něco v Nice během návštěvy u Castellaciových, mám obavu, že budeme muset platit.“

Cestou do hotelu si Elena uvědomila, že v Paříži je už téměř šest večer, což znamená poledne na Jamajce. Zavolá Samovi a pak si dá něco k pití. Nebo možná ani ne: po takovémhle mizerném dni si dá něco k pití hned a Samovi zavolá až pak.

Pokaždé když přijela do Paříže a do hotelu Montalembert, pocítila okamžitou úlevu ihned, jakmile vstoupila do haly. Lidé tam byli příjemní, bar útulný a sklenice šampaňského, kde se vzala, tu se vzala, jí rychle spravila rozpoložení. Pohodlně se usadila a zavolala na Jamajku.

„Same, potřebuji rychle něco na zlepšení nálady.“

„Až takhle je to bídné?“

„Líp bych se pobavila na smuteční hostině. Klient denně telefonuje a dožaduje se peněz a policie nenašla ani stopu. Žádné otisky, bez násilného vniknutí, všecičko v pořádku a nepoškozené. Takže zrovna teď to vypadá tak, že s tím ztrácím čas.“

„Setkala ses s klienty někdy předtím?“

„Ne. Proč se ptáš?“

„No, protože pokud tam nejsou žádné stopy násilného vniknutí, a všecičko se zdá uklizené a v pořádku, tak to, jak říkají, naznačuje, že to mohl udělat někdo z domácích. To se stává, takže tohle by mělo být to, s čím začít. Domluv si s klienty schůzku a uvidíš, jaký na tebe udělají dojem.“

„Jasně. Bude to moje první zastávka.“

„Jo, a mluvil jsem s Francisem. Čeká tě v Marseille. Máš mu zavolat, kdy přiletíš. Já se objevím během dvou dnů. A mimochodem, kdepak se právě nacházíš?“

„V baru v Montalambertu.“

„Hodná. Ale ne aby ses bavila s cizími mužskými, OK? A snaž se zůstat v klidu. Stýská se mi.“

Příštího rána, jakmile se jí podařilo dohnat biologický rytmus a dopřála si přepychu posnítat v posteli loupáčky a *café crème*, vydala se na pětáctyřicetiminutový let do Marseille. Po šedi zatažených mraků v Paříži ji obloha Provence svojí modří až šokovala. Hned jak vešla do příletové haly, rychle vydolovala z kabelky sluneční brýle a vtom zaslechla, jak ji někdo volá jménem.

A byl to její hostitel, Francis Reboul, opálený a elegantní ve světlém lněném obleku, a jeho řidič, Olivier. Nadšeně se s Francisem objali a vyšli před letiště, kam Olivier po chvilce přistavil auto. „Mám pro tebe výborné zprávy, drahoušku.“ Reboul sáhl do kapsy a vyňal z ní obálku, kterou Eleně podal. „Tohle pochází od mého nejnovějšího dobrého kamaráda, pana notáře, který se zabývá prodejem toho domu, který jste si tolik oblíbili. Všechno klaplo, takže můžete koupit uzavřít. Gratuluji!“

„Ale, Francisi, to je úžasné! To jsem nevěděla, že ten notář a ty jste kamarádi. Jak k tomu došlo?“

„Pozval jsem ho do Le Pharo a posloužil mu dospělou dávkou pastisu *et voilà*. Navrhl jsem mu, aby sdělil svému klientovi z Paříže, že vám začíná docházet trpělivost a poohlížíte se po jiných nemovitostech. Takže tohle a pak ještě jeden pastis a zřejmě to zapůsobilo.“

Elena se k němu naklonila a uštědřila mu pusu. „Absolutní jednička — jsem celá bez sebe. Nemůžu se dočkat, až to zavolám Samovi.“

Cestou zpět do Le Pharo se Reboul na chvíli odmlčel, jako by dumal, co dál. Pak promluvil, tišeji, než bylo třeba, aby řidič neslyšel.

„Dostal jsem pozvání na večírek,“ řekl, „od starého známého jménem Tommy Van Buren, se kterým se stýkám už od studií na Harvardu. Před dvěma lety si koupil dům na okraji Cannes a ten večírek se koná na oslavu ukončení renovace. Takže bych uživil mírnou morální podporu.“ Pohlédl na Elenu, pozdvihl obočí a pokrčil ho.

„Jasně,“ prohlásila Elena. „Jsem známý morální podpůrce. Sam ti to potvrdí.“

Reboul se usmál a poplácal ji po ruce. „Problém mám s architektem, vlastně architektkou, která dům vybavila, a nepochybně tam bude. Dáma jménem Coco Dumasová. Před pár lety jsme spolu něco měli a neskončilo to dobře. Zcela popravdě, nejradši bych tam nešel.“ Udělal přestávku a pokrčil rameny. „Ale nechci zklamat starého kamaráda. Takže abych byl upřímný, ocenil bych, kdybys tam mohla jít se mnou a — jak bych to řekl — poskytla mi společenskou záštitu.“ A bylo na Eleně, aby ho poplácala po ruce. „Bez problémů. I na společenské záštity jsem dobrá. Kdy tam jdeme?“

„Zítra.“

A o něco později, během večeře, se Reboul rozpovídal, proč se mu na ten večírek nechce. Něco z toho Elena už věděla nebo spíše se dohadovala. Reboul se oženil s Mireille, kterou zbožňoval. Ta mu však záhy zemřela, mladá a na rakovinu. Z Reboula — zámožného a náhle k mání — se tak nechtě stala dobrá partie. V průběhu let měl pak několik známostí, z nichž většina vyvětrala a skončila více méně přátelsky, až do té doby, kdy se na koktejlovém večíрку seznámil s Coco. Vypadala výborně a byla společenská a jedno vedlo k druhému. Ale k velkému zklamání pro Coco, k oltáři ani ku stálé pozici paní Reboulové číslo dvě to nevedlo. Nehledě na množství narážek dával Reboul přednost tomu zůstat nezadaný. Zklamání jeho

příteřkyně vyústilo v hněv a po poslední, značně výbušné hádce se jejich vztah zhroutil.

„Takže ti může být jasné, proč se na ten zítřek zrovna ne-
těším,“ řekl Reboul. Usmál se a pokrčil rameny. „I když mi
Tommy říká, že se Coco přestavbou více než vyznamenala.“
Pohlédl na hodinky. „Takže teď, má milá, nám oběma asi udělá
dobře, když půjdeme brzy na kutě. Ten let z Los Angeles po-
třebuje delší odpočinek.“

Večerní slunce se chystalo schovat se do Středozemního moře,
když Elena a Reboul sjeli z *autoroute* a vydali se předměstím
Cannes a změtí malých silniček směrem do kopců. Elena cestou
pozorovala čerpací stanice, nudná průčelí obchůdků, poutače
inzerující Oranginu a místní supermarkety. „Tady mi to připadá
od filmového festivalu v Cannes dost daleko,“ řekla. Reboul se
usmál a přikývl. „Co nevidět se to zlepší.“

Sjeli z hlavní silnice, podjeli kamenný most a pokračovali
po úzké silničce stoupající do kopců, než dojeli k malé vrát-
nici a vjezdu se závorou. Z vrátnice vyšel strážný v uniformě,
zkontroloval, zda jsou jejich jména na seznamu, zasalutoval
a pustil je dovnitř. „Je tu uvnitř nějakých dvanáct domů,“ sdělil
jí Reboul. „Každý má kolem sebe zhruba tři hektary, a ze všech
je absolutně fantastický výhled. Uvidíš.“

A to, co si Van Buren koupil, byl vskutku právě ten výhled.
Dlouhý oblouk panorámatu po délce pobřeží od Cannes na
východním konci až po Saint-Tropez na západním. Dům sám
natolik mocný dojem původně nečinil — nižší rozčáplá ubikace
z růžového betonu, bez půvabu a architektonického pojetí. To
ovšem předtím, než se dostal do rukou Coco Dumasové.

Co z něj udělala, bylo neuvěřitelné. Přidala dvě křídla a sní-
žila linii střechy. Zvětšila okna a nádech budovy změnila z rů-
žové na vybledlý vápenec, jako by tam ten dům stál a zvětrával
už po nejméně dvě staletí slunečního svitu. Vnitřek, původně
změt mrňavých a tmavých místností, vybourali a nahradili

prostorem a světlem. Na to vše spotřebovali dva roky a několik milionů eur, ale Van Buren byl nadšený a bylo z toho další elegantní péro za stuhou klobouku Coco Dumasové.

Ještě předtím, než dojeli ke vchodu do dvora, bylo nasnadě, že se nejedná o nějaký obyčejný dům. Zářil i za soumraku, dvůr byl zalit světlem z pochodní a číšníci v bílém klouzali mezi skupinkami hostů a dávali pozor, aby nikdo nežíznil.

Elena s Reboulem prošli vchodem a zadívali se na zbývající záři slunce zapadajícího za Středozevní moře a na záblesky světel podél La Croisette, bulváru, který sleduje celé dva kilometry pobřeží v Cannes. Pohled to byl kouzelný.

„A ty sis myslel, že máš ten nejlepší výhled v celé Francii. Musíš uznat, že tohle není tak špatné,“ ozval se jejich hostitel Tommy Van Buren, hřmotný a usměvavý, s tváří do tmava opálenou a orámovanou vlasy takřka tak bílými jako jeho večerní sako. Objal Reboula, poceloval Eleně ruku a odvedl je dovnitř, kde jim číšník nabídl sklenky šampaňského. Avšak dříve, než se mohli rozpovídat, přijela další návštěva a Van Buren se musel omluvit.

Elena se počala rozhlížet tak diskrétně, jak to jen šlo, po ostatních ženách v místnosti. Všechny vypadají dobře, řekla si, jsou elegantní, aniž by byly nápadné. A jen co chtěla Reboulovi navrhnout, že by se mohli přidat k jedné skupince hostů, ucítila, že ji někdo upřeně pozoruje.

„Mám ten pocit, že si nás někdo prohlíží,“ řekla mu. „Támhle u fontány — žena v černém hedvábném kostýmku.“

Reboul se zadíval přes dvůr. „Aha,“ ozval se. „To je ona. Coco.“ Povzdychl si a vypjal ramena. „Vadilo by ti, kdybychom se s tím vypořádali?“

Jak se vydali přes dvůr, Coco odešla od skupinky, kde si vykládala, a namířila jejich směrem zářivý (a jak si Elena pomyslela, očividně falešný) úsměv. Byla to žena v polovině čtvrté dekády, štíhlá, zřetelně s hodinami strávenými v tělocvičně, s lesknoucí se černou hřívou, jemně opálená. To však, co jste si